

VASADI PÉTER

Nagy László litániájára

*Ámulva mosolyogta meg
 versbéli képeidet a
 Gyönyörűd, ki nagyon
 is érzi a szépséget,
 hisz maga is szép, Asszony,
 akihez így könyörögtél:
 „Gyönyörűm, te segíts engem!”
 Gyöngéden szalagozott
 szádból litániás éneked,
 neki elpanaszoltad,
 mormolva imában gyermek-
 kori megtöretésed,
 tagolva, nemes hang-
 hordozással soraidat,
 bicegő szentem, László.
 „Gyönyörűm, te segíts engem!”
 S összezárta ajkadat a
 csönd; vizsgálgattad
 magadban lángjaid igazát,
 mennybéli szerelmed
 rőzsetüzét: „Gyönyörűm...”*

*

*Egyszer Szigligeten, ahogy
 ültem az asztalnál, faragva
 verseimet, ablakon át
 láttam ám, kibotozol
 levegőzni a parkba, de
 mérgesen és hirtelenül
 megsötétült fölötted
 az ég, s eltűntél a murvás
 sétaúton. Nagy eső lesz,
 mormogtam, csöpögött is.
 Kaptam az ernyőt, és már
 paskoló kis zivatarban
 ügettem utánad, s egyre
 szólongattalak, merre
 vagy, László... Álltál
 egy vérlevelű díszfa
 alatt. Elese, te, elesel!*

* Ezzel a verssel és az ezt követő két írással a 90 éve született Nagy László költő emléke előtt tisztelgünk.

kiáltottad torokhangon élém.
Tartottam az ernyőt,
s összehúzódtunk szorosan.
Rám néztél, nagyon köszönöm.
Rövidujjú ingben vagy, László,
Gyönyörűd segítene, de így?
Tud az, dűnnyögted, ha akar.
Némi mosoly a szád sarkában.
Fogadd el az ernyőt, facsaró
víz a hátad, igyekezz befelé,
megyek érte... Még egyszer
köszönöm... Kis zavarral ugyan,
de szót fogadott a költő.

*

Te, László Gyönyörűje, ki
az én Gyönyörűm is vagy,
azóta megsegítetted őt,
hóna alá nyúltál dolgos
kezeiddel, ő meg Óceánba
pottyantotta a járógépet,
ezt a súlyos motoros
macskát, mely nem tett
semmi kivételt;
bicegésed elszállt, mint
egy erőszakos varjú-madár,
elhessentette a nemlétebe
Édesanyánk, a Gyönyörű,
s kiragyogva a földi akác-
fényből, búzamezők aranyló
kalászyapján lépegetve el-
riogatja szárnycsapkodó
nyomorúságainkat. Ótalmazd
azokat, kik soron következnek,
nyugtatgass minket öledben,
mely a csupaseb szent
Nagy-Fiúnak is párnául
adatott, sóhajtozások értünk.